

PEDERSBORG-BROMME
EN DEL AF FOLKEKIRKEN

21. søndag efter trinitatis

Søndagshilsen fra Pedersborg og Bromme kirker

Faderen der troede uden at se tegn og undere

Der var en kongelig embedsmand, hvis søn lå syg i Kapernaum. Da han hørte, at Jesus var kommet fra Judæa til Galilæa, tog han hen til ham og bad ham om at komme med derned og helbrede hans søn; for han lå for døden. Da sagde Jesus til ham: »Hvis I ikke får tegn og undere at se, tror I ikke.« Den kongelige embedsmand svarede: »Herre, kom med derned, før mit barn dør.« Jesus sagde til ham: »Gå hjem, din søn lever.« Manden troede Jesus på hans ord og gik; og allerede mens han var på vej hjem, kom hans tjenere ham i møde og fortalte, at hans dreng var i live. Han spurgte dem så ud om, i hvilken time han havde fået det bedre, og de svarede: »I går ved den syvende time forlod feberen ham.« Da forstod faderen, at det var sket netop i den time, da Jesus havde sagt: »Din søn lever.« Og han og hele hans husstand kom til tro.

Læsning fra Johannesevangeliet kapitel 4 vers 46-53

Gud bærer os, uden at vi kan se det

I fortvivlelse over sin søns alvorlige sygdom havde manden taget turen fra Kapernaum til Kana, hvor han havde hørt, at Jesus befandt sig. "Kom straks med", sagde den fornemme mand, "min søn ligger for døden". Men Jesus afslår en helbredende opvisning i embedsmandens hjem. Drengens far synes ikke, at der er tid at spille på religiøse refleksioner og anmoder igen indtrængende om, at Jesus vil komme og gøre sit.

Den kongelige embedsmand var rejst ud i forventning om tegn og underfulde gerninger, men rejser hjem i troen på, at Guds hjælp er usynligt til stede. Frelsen kom ikke fra profetens magisk svingende hænder over den syge dreng. Vi kender alle til at have brug for Guds hjælp, når selv de største piller og menneskelig klogskab ikke slår til. Men Guds hjælp afhænger ikke af korrekt udførte ritualer. Vi mærker ikke Guds hænder under os som et resultat af sære ord og påkaldelse af magiske kræfter. Den kongelige embedsmand gik hjem med tillid til Guds hjælp. Det er i bøn og tro til Gud, at vi får øje på hans hjælpende omsorg.

Den kongelige embedsmands bøn gjaldt noget af det værste, et menneske kan komme ud for. Hans barn var døende. Der er ikke så få mennesker, som har rakt hånden ud mod Gud i frygt for deres barns liv. Mange har set deres barn komme gennem krisen, men andre har måttet se, at deres bøn om barnets liv var forgæves. Vi ved, at det er situationen for tusindvis af forældre i krigs- eller tørkeramte områder. Må Gud lindre deres sorg.

Efterfølgende kan vi høre mange af disse forældre sige, at deres bøn ikke var forgæves. De kunne ikke bestemme over Guds hjælp, men han gjorde det muligt at bære det ubærlige. Gud, som selv har båret sin søns død, bar dem i sorgen, og de vidste, at han også bar deres døde barn.

Vi forestiller os måske nok, at det ville være lettere at tro, hvis Gud en gang imellem gjorde sig tydelig for os i nogle helt ekstraordinære handlinger. Men ville vi så ikke blive angste mellem handlingerne? Spørge forskrækket om, hvor nu Gud var henne, siden vi ikke kunne se ham. Fra hans ord ved vi, at han er med os alle dage. Vi kan når som helst i bønnen lægge vores sorg og vores angst frem for ham og så gå hjem i tillid til, at Gud vil vogte os og holde os oprejste.

Det kan godt være at der er mere show over svingende penduler og karismatiske præster, som ligger hånd på mennesker og får dem til at besvime i ekstase i fuld offentlighed. Men Jesu løfte er, at Gud møder du i din tro. Det ja, som han har sagt til dig i dåben, står ved magt,